

RECORDS

Antonio Boquet i Tomàs

Crec que és bo que en aquests quaderns de Sant Magí quedin reflectides i recordades les situacions i els fets que a través dels temps, han fet el que puguem recordar la història de Sant Magí. Així, doncs, avui em centraré en el fet de com es va portar o millor dit transportar l'aigua de la Brufaganya. Els primers anys va ser a peu i l'aigua era duta amb càntrils de ceràmica dins dels argadells –aquests podien ser de quatre cavitats i també de sis– i eren fets de vímet.

Si tenim en compte que en aquella època molts dels camins que portaven a Sant Magí de la Brufaganya eren encara de ferradura, o sigui que només permetia el pas d'un animal, ens podem fer la idea del difícil i llarg que era aquest transport. La col·locació dels argadells a l'esquena dels animals, com, especialment, el lligat de la carga, requeria una gran destresa, del contrari tot se'n podia anar en orris.

Amb aquesta senzilla explicació es posa de relleu la gran devoció i voluntat que devien tenir els primers portants de l'aigua.

Anys després, el carro va entrar a escena. Explicava el meu pare que un any, en que les feines del batre es varen allargar més del compte degut a les pluges, per motiu d'aprofitar el temps, (hem de recordar que entre anar a buscar l'aigua, entrada de la mateixa, i el dia de la festa, es passaven uns dies que retardava la feina del batre), decidiren junt amb el "Paelleta" d'anar a buscar l'aigua amb la carga o sigui a peu. Tornaren a trepitjar i recórrer l'antic camí com aquella pujada que en diuen de la *pedra foguera* que es trobava entre Santa Coloma i la Brufaganya, on al trepitjar les cavalleries amb les seves ferradures contra les roques sortien unes guspines de foc, tant és així que algunes

persones els demanaven que els portessin d'aquelles pedres que feien servir per encenedor.

Així, doncs, l'any passat vaig decidir d'apuntar-me a la marxa a peu a Sant Magí i refer aquells camins que segur havien trepitjat els primers portants. He de manifestar la gran impressió de l'èxit d'aquesta marxa, en tots els seus aspectes, en el que la participació passava els cent caminants, de totes edats i condicions.

Resseguir els camins, és el millor signe que podem oferir a la festa.